

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu Iméni prékmurske evang. šinjorije reditel
i vďďávník: FLISAR JÁNOŠ,
Murska Sobota.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ M. Sobota.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednók na mēsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsáki ev. dühovnik i vučitel.

Pleve ali pšenica.

HÁRI LIPÓT ev. dühovnik.

„Kí za menom pride, ščisti gümno svoje i vküp správi pšenico svojo v škegen, pleve pa zežgé z nevgašenim ognjom“. (Mat. 3, 11—12).

Gda si mi zemelski lüďje na Jezusa mislimo, tákšega hipa se vsigďár blájženo veseli naše srcé, ár na tó računamo, da nam Jezus nikaj prinesé. Ali Jezusov prihod k nam pa tüdi nikaj drügo pomēni. Náimre pomēni tüdi njegov prihod: sód. Vejačo bode meo v rôki, z šterov razlôči pleve od čiste pšenice.

Na nás gledôč je preveč velike vážnosti tó pitanje: ka bomo mi? Ali pleve, ali pa čista pšenica?

Pleve so prázne. Žnji fali zrno, vsebina. Prôti tomi pa je pšenica puna, z pšenice se naprávi naša nájbôgša i nájbole potrēbna hrána, té drági, blagoslovleni krüh.

Tüdi med krščani jeste tá velika razlika. Krščanje, ki so prispodobni plevam se po tom spoznajo, da so oni tüdi prázni. Na njih je samo tisto krščansko, štero se odzvüna vidi: vküpersklenjene roké, kričanje, nošnja kákšega krščanskoga znáka, glasna molitev, ali odznôtra pa sáma praznina. Ali té právi krščenik pa je pun vsebine. V njegovom srci prebiva vera, lübézen, vüpanje i áldovnost.

Pleve so pa tüdi lêke. Tak lêko povēmo, da pleve nemajo nikše žméče. Nájmēnši vöter je gorizdigne i daleč odnesé.

Pšenica je pa prôti tomi žmetna. Pšenico vöter nemre daleč odnesti, či gli z vláti vöspádne, li tam pod svojim betvom ostá-ne, ne odnesé se daleč od svojega rojstnoga mesta.

Preveč dosta krščanov rávno tó napáko má, kak pleve, da so preveč lêki. Nemrejo na ednom istom mesti ostáti. Dnes ešče vernost priséga pri oltári evangeličanske cérkvi, ali či pa pride eden máli vetrič, vütro žé katoličánek, ali pa sektár postáne. Nestanoviti je, nema ogvüšanja, ki bi njegovoj plevnatoj düši težino, žméčo moglo dati. Ali pri dobrom evangeličanci pa lêko piše kakšekoli vetrôvje. Lêko ga sküšáva nevernost i sam vrág, lêko njemi ponüjajo v drügi cérkvaj kakšekoli zemelske dobrôte, bogástva i naprejidēnje, on za vse tó nigďár ne ostávi svoje evangeličanske cérkvi, on nigďár ne bô šô na tühinska polja, ár je njegova nájvékša jákost: stanovitost i stálnost.

Pleve so tüdi brezi vsáke vrēdnosti, z ednov rečjöv, nikaj so në vrēdne. Jeli či što za edno vreče zláta má, je on veliki bogátec, či pa što samo edno vreče plēv má, tisti je bogme samo siromák, kôdiš.

Žalostno je, da tüdi naša evangeličanska cérkev dosta tákši kotrig má, kí so prispodobne k plevam, s šterimi si nikšega haska nevzeme. Kí gda delati trbē, se skrijejo. Či se vojsküvati, boriti trbē za njéne pravice, oni té odbežijo. Či svedôstvo morejo pokázati od svoje evangeličanske vernosti, se pokáže, da oni nemajo

vere. Pokáže se, da so oni brezi vsáke vrédnosti, da so nikaj nê vrédni. Prôti tomu se pa té dober evangeličanec vsigdár léko vŭpa i nasloni i rávno záto pa poš-tŭje i na veliko preštima tákše svoje kotrige, tŭdi té, či bár vsákoga ne posadi na inšpektorski, ali pa v prezbiterski stolec.

Bratje i sestre! Vidite tákša velika razlika jeste med plevami i med pšenicev. Ali tŭdi pa tákša velika razlika jeste na naš šorš, na našo bodôčnost gledôč. Ár po naši svéti rečáj pleve zežgéjo, pšenice pa v škegen správiyo.

Kristuš vsáki dén prihája k nam. V svojoj rôki ne nosi samo méra rôžice, nego tŭdi vejačo. Z tŭv vejačov bo tŭdi nás sôdo. Záto pa dobro pazimo na sebe, dokeč je ešče čas, dokeč je nê ešče zamŭjeno. Bojdimo v celom svojem zemelskom živilênji čista, dosta vrédna, puna pšenica, štera naj drŭgim za krŭh slŭži i nê pa prázne, lehke pleve, štere so samo za tŭ dobre, da bi ogen nasitile.

Oslôbodi me od nájbožnejšega človeka, od méne samoga. Auguštin.

Šteri bi nasledŭvo tê návuk i bi pêneze i blágo, štero njemi je Bôg darŭvo, ponŭdo na pomôč siromákov, tê bi z nepravíchnoga mamona pravičnoga napravo. Luther.

Trê deklin hištôria.

Pisala Gyarmathy Žigmondova. — Poslovenčo Flisár Ján oš, vp. vučitel.
(Nadaljávaje.)

Ta stára ženska se je z sna gori zdranfala, ali kak je rezede i klincov sladki díš vu sebe potégnota, je včasí znála, ka je domá vu svojoj máloj rektorskoj hiži i njé gospôd špila, na in-dašnji razklobotani svojí zongoraj i tak po dišši i melodí válovji se zibajôča, se je pá vu sna orság vtonila.

Vu dvér žmetnoga povisa sénci stojí eden vrli možki, njega topel pogléd prehodi dête i z-velkov radostjov i čŭdŭvanjem obstáne na te mláde navdŭšene ženske plemenitom obrázi: ali je tŭ nê senja? Vêm vu tom nájkrepšem zdénja misli nebl vŭpao do toga pridti! tak de dônok moja! Potom, kak tam vu kmičnoj, erdéčoj senci stojí i dŭša se njemi v-ômurnosti veselí vu pri-

Káina skítanje pred Bôgom. Dŭšnavêst.

(Pisao za Hugo Viktorom Szász Károly, poslov. Flisár J.)

Gda je z-divjáčin kôž pokrit'mi otrokmi Lecajôč, razkrlan, vu velkom vihéri, Pred Jehovom bēžao, se skítajôč Kain: K-večeri pribeží té prekunjani sin K-tle edne brežine vu ravíno šŭrko Obtrŭdjeni, žena. sinôvje stánejo I govoriyo: „Doj si ležmo i spimo!“ A Kain nezaspi, oči nemegnejo, V-težke misli vtonjen, nemirovno leží, Semtá se obráča, gléda kumes k-nébi: Ino zaglédne na njê odprêto okô,
* Štero rávno njega gléda ostro.
— „Jaj, da smo tŭ blŭzi!“ — Právi i trepeče, Nemremo tŭ bidti, nemo meli sreče. Spajôčo ženo i deco gori zbêsi I znôva pá začajo strahšno bēžati. Bežijo tresti dní i tresti nôči Brezi rêči, od stráha vsi trepetajôči. Nazâ se nezglédnejo, — brez počinka — sna Prídejo zmantráni zdâ do mŭrja brêga. Tâ, gde je sledi stao Ossúriov orság. „No stanmo zdâ, tŭ neo za nás Bôg, nê vrág! Eti stánejo, — eti na konci svêta“, Doli si sédejo, — dale nega mesta . . . — Komaj si odêhne, gor' zglédne na nébo, Strôsi se vu teli: — Ah! — pá je tam okô.

* mēsec.

jétnoj melodíji i čŭje, ka dête pita od psa: Jeli bár máli Leo, kak je lépa? Na goréči pogléd se njemi mrela pokrije i bogme, bogme bi se sku-zé napŭstíle z-krepkoga mŭža ôči, či bi si z tém nebi pomogao, ka njemi je srdcé pošepnolo.

K deklini je stôpo i z pohodnim, ali dônok pravíco želejôčim, zahtêvajôčim glásom, je na-ednôk pítao?

— Zakâ so mi nê dáli odgovora na moje písmo?

Irma njemi je vu oči glédala, znála je, ka tŭ sladko pítanje ednôk čŭla bode i pomali je odgovorila:

— Odgovorila sem.

— Oh, eto čisto, pošteno okô nemre la-gati! Naj Vas Gospodin Bôg blagoslovi, Irma!

Po ništernom tjédni se je po topéčem snégí eden rogátajoči i troséči razklobotani kočŭj pe-lao proti Zadyi; vu kočŭji je Irma sedêla z-

„Skrtil me!“ — Pá je tū! — Trôbi ino kriči,
Gléda ga žena, deca, čüdŭvajôči!

Erčé zdâ Kain, Sábel očákov oni,
Kí se vu pŭščávi držíjo v-šatori:
„Vtégni vō ponjávo, obrni jo v-té kraj“.
Tô preci včínijo, obrnéjo jo zdâ,
I gda vtégnejo i kolje potrdijo,
Tilla hči ga píta ponízno i krotko:
„Jeli bár oča moj, zdâ že nevidiš tō?“
Govori on žalostno: samo li okô.
Jubál, očák oni, ki semtá vandrajo,
Kotle i kôrita odávát nosijo.
Erčé: „Naprávím jas esi eden pregrád!“
I narédi hitro, močno kufreno gát.
Kain erčé: „Tô okô li gléda, — nikak
Nepopŭsti, — tam je ono ešče itak!“
Ěnok zdâ govori: „Tôrem pozdignimo
I okôli njega tákše narédimo,
Šteromi neo škôdo ešče te hŭdi,
Nikši protivnik nê, — pridi z-kakšté lŭdi.
„Zidajmo váraš i skrijmo ga tá v-njega“.
Kováč meštrov oča: Tubolkain teda
Grozno prevelike močne stené zida.
V-šterom hipi se v-dôli od bratov roda.
Ešana i Šetha pokolênje vrlo
Hŭdô pregánja i trpi nezgovorno.
Ženéjo, tirajo je, nê njim je onô,
Zgráblene čonklájo, vōpŭstijo okô;
Na večar pa na zvêzde strélajo v-nébo,
Mesto ponjáve so napravili stêno,

Z-železnimi pinjami, k-cigli zvézano,
Močnêše od pekla vkŭper prikapčeno.
Velki tōrem ino močne, krepke stené
Tákšo ténjo májo, ka okmiči goré.
Na dveraj spisano: „Se je nê slobodno
Bôgi notri idti, stôpiti v-tô mesto!“
Kak je toga mesta grád, zápor zgotovlen,
Denejo Keina vu eden kôt skriven;
Ali on je dônok nemirlivi, túžen,
Bár kakšté je té grád zmožno oborožen.
„Oh oča! — píta hči Tila: minôlo je
Okô, ali nê?“ — Kain erčé: nê je!“
Potom veli: „Stan jas li náidem pod zemlôv,
Tam vu sebi, jedini, med kmični grobôv,
Tam me neo glédao nišče, jas tŭ nikoga“.
Skopali so jamo, v-njô djáli Kaina.
Položili so ga vu tō tužno jamo,
Zakopali i skili njega notri v-njô.
Kak je večér grátao, mrák prišao na zemlô,
Dônok je glédalo Kaina tō okô!

Pred Bôgom se nemôgôče skriti právi
139-seti žoltár vu veršŭši:
Sédmom, ôsmom, devétom ino desétom:
„Kama bi odišao pred dŭhom tvojim?
I kama bi odbêžao pred licom tvojim!
Či bi šô vu nébo; ti si i tam;
Či bi si lègao vu pèkli, ovo i ti si tam;
Či bi si vzèò perôti zorje
I prebivao bi na nájskrádnjem kráji môrja:
Tà bi me ròka tvoja sprevájala,
I dêsna tvoja bi me tam držála!

máterjov i z Železen Andrášom. Sellô i Čilla sta
v-máлом trappi vlekla kočŭj.

Pôt se je pri ednom breški na klŭčko obr-
nôla i naednôk se je viditi dao Zád, z-nisikimi
hižami i ober hiž od sunca trákov prevlečenimi
dima cotami.

— No, da te samo ešče ednôk vidim, ti
lŭbléna rodjenja mojega vés! — se je vō vdrlô
z-te lêpe čarne deklina prs.

Železen Endre je smehéč zamerkao:

— Rávno tō sem si ponávlao vu sebi
jas tŭdi.

Zádyjova si je odkrila mrelo z obráza, naj
njê vidijo požalŭvajôči pogléd:

— Dnes je mojega račŭndávánja dén.

Sama vu sebi sem ga že bár dávno odprá-
vila; ali pred tehom bodem nika právla Irma:
Viš dokeč sem vu onom blájženom hrámi živêla,
tečas so me z-rečmi napravlene bolezní mantrale,
štere so jáko pŭstno napravile moje srdcé: po-

sŭhšile so žnjega vso črstvost, dobrôto. Ali kak
sem odnut odišla i te istinske mantre sem tr-
pêla, teda sem z zméčením, grêhapožalŭvanjem
hitila zmiriti sama sebé: zdâ že blagoslávlam
ono trplénje, štero me je pobôgšalo. Ka ti ešče
ščém povedati, tō drŭgi tŭdi more čŭti . . .

Pamučala je. Po cesti so se edna z ôtavov
nakladjena kôla pelala zôči znami, z šteri se je
sploj lètašen díš čŭto. Irma je náglo dihala v-
sébe sŭhe travine prijéten díš i etoga pelája ze-
léna ôtava je naednôk gori zbŭdila vse spô-
menke i oni so nateliko obhodili njé globoko
dŭhovnost, ka je nê mogla nazá zadržati svoji
ôči skŭz.

Z máli hiž strêhov so ledení cŭncleki visilj
doli i kak so sunca tráki na njé síjali, svekle
kaple so se cedile žnji.

Kočŭj je stano pred ednov čistov hižov.
Železen je doll skočo i pomágao je pri dojidênji
Zadyjiovoj; z-hiže je edna vedrnoga poglêda,

K 25 létnici začétka svetovne bojne.

Dnévno časopisje se je spómnilo dnéva, gda se je pred 25 leti začnola štiri létna bojna, v štero se je telko národov i držav zaplelo, ka je po pravici dobila imé svetovne bojne.

Štiri leta je trpéla ona bojna. Krátko vrémen je tó v živlénji národov, vendar je tak globoke rane zasékala v njih tétlo, ka so se ešče po 25 letaj nej mogle zvráčiti z njih.

Na ranaj svetovne bojne ešče trpi človečanstvo. Pa túdi če bi se z edne posledice svetovne bojne, z gospodárske krize, lahko naskori zvráčilo, z drúge, z versko-morálne krize, se ešče ne káže pót rešitve.

Človečanstvo, štero je štiri leta morilo i razdíralo, je túdi v svojoj dúši rúšilo vrédnosti i moči, štere so edini fundament medsebojnoga živlénja na boží kóp stvorjeni lúdi.

Tak je zglédalo, ka se je človečanstvo spámetilo. Súrovo móč orožja je ščelo nadoméstiti z morálnov močjóv Drúštva národov, štero bi náj z orožjem pravice v róki onemogóčilo vsakši oboroženi spopád. Ali skázalo se je, ka je gréšen človek zaneso svojo sebičnost túdi v eto nesebično nástavo. Drúštvo národov je nej ískalo i správlalo pravico, nego samo strážilo je s sílov doblene pravice močnejši.

Nej je bila nástava slaba, samo začétek je bio slab: od nepravíchnoga človečanstva so ča-

kali pravico. Na slabom mestu so začnoli. Pozábili so oni državniki, ki so célo človečanstvo meli pred očmi, ka človečanstvo samo tak zná dobro i pravično póstati, če poedini človek dober i pravičen póstane. Kak bi pa mogli tó čakati od človeka, šteri je zablódo v vso kmico versko-morálne krize.

Né čúdo, če je dnévno časopisje, spomínajóč se 25 létnice začétka svetovne bojne, pri-siljeno praviti, ka smo po 25 letaj dela za mir ránu tam, kak smo pred 25 leti bili: samo edno iskro trbej, i pá zagori plamen bojne med do zó oboroženimi i na dvá táborá razdeljinimi národi. Tó je nájbogši dokáz, ka je 25 létno delo za mir brez sáda ostalo.

Mi kráčanje, ki s stálišča evangelioma presódimó človeka, nájbole poznámo njegvo natúro. Mi lahko právimo, ka človečanstvo samo te bode zmožno na nóvi žítek mirovnoga medsebojnoga živlénja stánati, gda se zvráči z versko-morálne krize, gda dúh Kristušovoga evangelioma prehódi nájšírše króge národov, gda se človečanstvo preporódi, z božega Dúhá na nóvo poródi.

Te bode samo odstránjena bojna nevarnost, ár človek samo te bode noso v sebi mesto dúhá sebičnosti i odúrjávánja dúhá lúbézni.

Dokeč se pa tó ne zgodí, pa prosímó Gospóda vsej národov, náj napetosti medsebojnoga odúrjávánja spela po drúgi strelovodaj, kak pa po strélovodi bojne, štera je že tak popolna, tak grozna póstála, ka je prenevarna škér v roká gréšnoga človečanstva. — D.

poštúvána ženska pribéžala vó i na toga okrógli prs mladénca se je pokrila.

— Drágl, moj míli sín!

Mladénec je kúšno materé rokó i namali je jo opomína na gosté. Notri so šli i gda je Irma pá vidila ono prijétno, čisto hížičko, vu šteroj je ednók tá blájžena, dobra dúša cártala edno poškrábano, cotavo, brítкости puno srdcá détece, je hitro popádnola te dobre ženske rokó, i kúšnola jo je. Mladénec se je skrivomá zgledno na to gospodsko žensko: Bóg drágl, ka bode právla na té róke kúš?

Ka je právla, je natúren, čeden govor bio. Mílo se je teknola Železnove piéc:

— Ednók, dávno sem Vás obžalila z-ednov nadúťov, gizdávov, nespametnov rečjóv, to obžaljeno reč mi je edna húda deklina, vučítelica paščila na znánje dati. Od onoga hípa sem sáma túdi dosta trpéla i celó z-drúgoga zgléda vídim svét: návčila sem se, ka žítka vrédnost od od-

právnoga dela stojí, tó sem na sebi túdi skú-sila: vu nedelavnosti obtrúdi dúh i gibši je na húdo. Či tak, ka so mi mogóči z-srdcá odpústiti teta ji prosím naj me sprémlejo z-lúbéznostjó za sváterjo. Gda je njihov vrli sín oproso moj čérí rokó, v-Zádíji sem njemi obečala ete odgovor: Endre tó je moj on odgovor.

Železnova je vu dúhi obhodno govoríla:

— Oh, Bóg moj, tó je níti reči né vrédno že dávno sem jas tó odpústita, témbóle, ár se znála, ka je francozkinja nétila ogen, za svo velke lúbavnosti volo, štero je k-mojemi sí-čútila . . . I tú je z-maternov gizdostjóv gléda na síná, ki se je globoko ožáro i da je čedné né mogóči bio číniti, je prijaó Irmo za rokó Deklina se je krotko smehála:

— Ah, siróta Mína! Zdá že sem i jas tó né čemerna na tébe, ešče ti tó túdi odpústiti ka sí moje písmo potéžila . . .

Štatistika premurskoga evang. senioráta za leto 1938.

(Nadaljšanje štatistike v 5 numerl.)

IV. Osébné spremembe v gmajnaj.

Apače: Na mesto Matuš Lajoša se je začasno Küzmič Ivan z Lutvercev odébro za gmajnskoga blagájnika.

Domanjševci: Na šólo v Domanjševce sta dvá nôviva evang. vučítela bila nastávléniva: Barbariç Károl i Lippai Ella.

Gor. Petrovci: Na mesto petrôvskoga kurátora Lucu Šándora je Smodiš Lajoš, na mesto petrôvskoga presbitera Smodiš Jožefa pa je Kardoš Ferenc odebráni. V Šulinci je za presbitera Kovačec Károl, v Ženavli Düh Ádám, na Boreči za kurátora Kozár Jánoš, v Nerádnovci za kurátora Andrejek Jánoš, za presbitera pa Kúronja Jožef odebráni.

Gor. Sláveči: V Nuskovi je Rogáč István za podkurátora, v Kuzmi pa Čurman Ferenc za podkurátora odebráni.

Križevci: Na mesto Čarni Ferenca je Oček Aleksander odebráni za gmajnskoga blagájnika.

Morávci: Okt. 9. je spelani v čést nôvi farar Kúhár Ferenc. Za glávno

kurátora je Flisár Štefan s Tešanovec odebráni.

Murska Sobota: Na mesto pok. Vezér Géze je BÁC Lajoš odebráni za gmajnskoga inšpektora. Na mesto podinšpektora Siftar Lajoša je Nemec Jánoš odebráni, za blagájnika Krančič Jánoš, za glávno kurátora pa Sečko Ivan.

Puconci: Inšpektor Kúhár Štefan je odstôpo, moščanski kurátor Bánfi Józef i lemerski presbiter Zorko Štefan pa sta mrlá.

K zadoblenji zveličanja mí sami z níkim neprihájamo cój. Splój z níkim. Naše zveličanje edíno od toga visí, ka mí nika ne činímo, nika ne čújemo, nika ne známo, ni od právde, níti od dobri dël — nego edíno i vözaprêto tó známo i vu tom verjemo, ka Kristus je odkúpo'nás. — Luther.

*

Neprestanoma smo vu gibanji, spravičanje vsigdár potrebújemo mí, pravični. Sedemkrát greší te pravičen dnévno, ali vsigdár se znôvič goriporavna. Nega počinka, vsáki obstoje je že greh. I vsáka denéšnja pravica je greh pred tistov pravícov, štero vütro je nam potrébno osvojiti. — Luther.

Ta nígdá zvišena gospá i Kováčova sta endrúgo obínole, na štero sta se tíva mládíva pogléda eden na ovoga zglednola i vjedínala sta se, vu blájženstva blíšči, roké sta si pôdale, potom se je Irma vu nároče Železnove pokrila.

— Nígdár sem njím nê pozábila, jezeroje-zérkrát sem jí blagoslávila, za ono veliko dob-rôto, štero so včínili, vu onom britkom večéri, gda so me zéprali, gvant vréd spopravili i z dobrov večérjov nahránili, ono grdo, málo deklinó, z-milimi rečámi jo batrívili, v-náročaj zibali i vu siná svojega postelo vlegli; k-njê se je nagnola, skúšúvala je jo . . . oh, za té kúš jí naj gospodin Bôg blagoslovi, drága moja míla mama!

— Lúbila sem te, te túdí či moja, i lúbila bom te vsigdár, dokeč boš mojega siná blagoslávila. Zdá se pa čútíte eti domá, vu etoj máloj, prôstoj híži, preci de gotov obed.

— Prvé mo šli . . .

Nê sta povedala kama? tak so vsi čútili, kama moreta íditi.

I tá lépa čarna samica je té dén dosta, dosta skúz točila na svojega očí, na stároga dühovnika i dühovnikojce grobáj; ali pri vsem tom se je jáko za blájženo čútila. I njéna matí, kak je glédala njé cvetéči, črství, gingav obráz, blíščéče, lépe, čarne oči, si je nê mogla preraz-mítí, ka bi tó bila ta grdá i na tom indašnjem kráji se je njê vu míslí skázao obê málívi deklin cíli detínski žitek i zagvúšno, se je téško bila mogóča zadržati od toga, ka bi nebi glasno gori skríčala: Sirôta lépa moja Margítka, da si povéhno!

(Konec.)

V vsákšo evangeličansko híšo
„Dúševni List!“

Naši v tühini.

Vnôgi naši verebratje se ešče zahvá'no spominajo, kak se je jáni evang. cerkvena oblást v Mecklenburgi zavzela za naše brate i sestre sezonske delavce s tem, da je prevzela stroške dühovnoga oskrbovânja naši delavcov. Letos nam je pá ponúдила svojo pomôč tá cerkev i tak omogôčila, ka náš izseljeniški dühovnik g. Lepoša Štefan, od šteroga smo vzeli spôdnaje poročilo, v polétni mēsecaj pá lahko slúži z božov rečjov našim delavcom v severni krajínaj Nemčije, gde so oni v nájvêkšem ra'úni zaposleni.

Velkoga prijátela májo naši sezonski delavci v mecklenburškom Landespastor i g. Petersen-i, ki se zôsebno zanima za naše lústvo i se z velkov lúbéznijov do naši sezonski delavcov skrbi, náj reč Kristuša čújejo v svojem maternom jeziki. Na spôdnjoj slúki ga vidimo v tühá rištví g. Lepoše med našimi delavci v Lankeni

mogli ostaviti. Naši lúdjé i naše návade so vam pa túbé. Ali edno máte eti ráneč tak kak v svojoj domovini: evangeličansko cerkev. Ona je túbí vam odpréta, ki ste istoga Pastéra ovcé. I našega evangelioma reč se je pri vás eti v tühini vresničila. Boža reč je prišla k vam v vašem maternom jeziki. Leko jo poslúšate v naši cerkváj po dühovniki, šteroga vam je vaš púšpek i vaša domáča cerkev poslála. Mi pa se veselimo, ka vás vidimo v svoji cerkváj, v šteri božo reč v svojem maternom jeziki poslúšate. Naš Gospôd vás ne nihá sirôte; pride k vam s svojov rečjov, s svojim Dúhom i svojimi dári. Tó je té nájkrepkejši trôšt, šteroga leko vsikdár z seboj nosimo, kamakoli nás zapela pôť živlénja. Kde je On s svojov rečjov, tam smo mi več nej sirôte. On je túbí zdaj med nami. V Njegovom iméní vás pozdrávam, Njegov blagoslov náj vás sprevája."

Na slúki vidimo svoje brate i sestre v Lankeni pod voditelstvom Šeruga Aleksandra, na lēvom kráji stoji Landespástor g. Petersen, na dēsnom pa g. Lepoša.

ob prilíki 6. augusta držáne bože slúžbe, na šteroj je g. dühovnik Petersen ne brigajôč se za slabo vrēmen i dugo pôť, osebno tál vzeo i je túbí sam spregôvoro ništerne reči.

Med drúgim je g. dühovnik Petersen pravo našim delavcom: „Pozdrávam vás z rečami Já. evang. 14, 18: Ne nihám vás sirôte, pridem k vam! Vi ste, drági bratje i sestre, z daléšnje tühine prišli k nam, náj naměna pomôč bodete pri notrisprávlanjí žétve. V tühino iti je nej vsikdár leko. Vse, ka vam je drágo, svoje lúbéne ste

Po etoj božoj slúžbi sta dühovnika ešče obiskala naše delavce v njihovi kasárnaj i sta se ešče dugo časa razgovárjala z njimi. Kesno v noči sta vzela od njih slobôd.

Gospodín Bôg náj oblóna g. dühovnika Petersena za vso njegvo skrb i ga pela ešče na dale po pôti lúbézní do naši verebratov.

Leko si mislimo, kákšo radost i kákšo môč vzemejo tam v tühini z edne tákše bože slúžbe naši bratje i sestre, ki se — kak nam g. Lepoša plše — „dobro zavédajo toga, ka k ednomi po-

polnoma drúgomi národi slišijo, s šterim nemajo nikaj skupnoga. Dobro čútijo oni, ka tam vnôgi z visine glédajo na nji, ki svoje telovne moči i vnôgokrát svoje zdrávje dajo onomi tühénskom národi v zamêno za svoje skromno pláčo. Ali vse tó prenájajo oni s strplivim vüpanjom, ka pride čas, kda se pá povrnêjo v svoj dômi i k svojim lüblénim. Oni so samo po têli eti, njihove míslí so neprestanoma na pôti proti lüblénoj domovini, štera je v kêsnoj jeséni pá odprêti rôk bode čakala.“

nika. Naša domanjševska gmajnarica Kovač Ilonka piše Dúševnomi listi: „Tri leta je že, ka sem svoje dománje lübléne zapüstila i sem se podála v ete tühínski orság. Tri leta je že, ka sem svoje bože hiše nej vidla i Gospodnove sv. reči nej čüla. Edini trôšt mi je Dúševni list v mojoj žalosti, štera me je doségnola pri mojoj hčéri, kj je že dvê leti betežna, jaz se pa eti morem mantrati, žalost skrivati i veséli obráz kázati. — Po drúgom se záto nemrem tóžiti, ár mi je dobro i katoličanci me záto tak radi májo,

G. dühovnik Lupoša med našimi delavci v Lankeni.

G. Lupoša nam je poslo tûdi eden preveč žalosten glás: „15. julija se je pri kôpanji viôpo Bagár Štefan z Otovec. V soboto večér se je šô z drúgimi kôpat. Pri brêgi je plitva bila voda, te pa naednôk globoka. Kak je té nesrečen mladénec v globoko prišo, ga je zavolo stráha kap zadêla. V pondêlek je bio té žalosten sprévod, na šteroga so naši delavci prišli tûdi z drúgi marofov. Tûdi vnôgo Nemícov ga je sprevedilo, ki so njemi več vencov položil na grob. Pokojnoga gospôd, majôr von Hartwig, ga je na lastivne stroške dao poiskati i pokopafi. Njegva sestra je zgübila v pokojnom svojega edinoga brata, naši pod vodstvom Kerec Viljema z Otovec v Draschow i delajôči sezonski delavci pa vernoga prijátela.“

*

Zdaj pa čüjmo eden glás s Francije, kama nam je doséga mao nej mogôče poslati dühov-

kak da bi njihove vere bila.“ V svojem pismi se naša sestra tóží nad nevernostjov oni Francozov: „Meše tû ne hodijo pos'ušat. Cerkev je nej stô stopájov od hiže, vendar samo deca hodijo k meši. Pét mèsécov sem eti i gazda so samo dvakrát šli k meši, vertinja pa ednôk nej. Pa so že 46 lét stara ženska i se njej ešče ne vidi bogámoliti. Lüdlé si ráj z zemelskov lepotov i veséljem krátijo dên, ka bi se pa na Bogá zmislili.“ S pozdrávom za vse prekmurske verebrate i sestre se zaklüči tó pismo, štero je tak puno hrepenênja za domovino i dománjimi i žéjanja bože reči.

Pisátelkinji etoga pisma i vsem onim, šteri srca ednáka občüténja žgéjo, pošilamo gornje pozdrávne reči g. dühovnika Petersena: „Ne nihám vás sirôte, pridem vam!“ B'üzi je Gospôd vsém, ki ga zezávajo!

D.

Slabe návade.

Pri krsti.

HÁRI LIPÓT ev. důhovnik.

Evangelíčanskí člověk rád kritizira. Radi kritiziramo drůge, k tomí smo se žé tak privadili, da pa med tém v svojoj lastivnoj cěrkvi naprěidóče slabe návade ali spoj neopázimo i ne vzememo na pamet, ali je pa za navádne držimo i žalostno je, da je večkrát za jákost imenůjemo. Té slabe, lagoje návade se začnejo žé pri krsti i trpijo pa notri do smrti.

Nájveč naši evangelíčanskí verníkov se spoj ne briga za tó, koga naj zaberé svojemi deteti za botro. Tak právíjo, naj bode nekák z rodbíne, z žlájhte, ki má za tó pripraven gvant i tůdi pěneze, tákši bō dober za tó odgovorno čést, či má vero ali ně, či verje v Kristuši ali ně. V dosti městaj tůdi na malo přestímajō tisto cěrkveno opravilo, gda se málomi deteti v cěrkvi vōb-slůži sakramentom Světoga krsta. V dosti městaj v cěrkvech samo edna botra i babica sprevodijo i odnesějo málo dēte, ār edna botra dōnok more navzōča bití, ali oni drůgi pa žé ne drůžijo za svojo dužnost, da bi v cěrkvech šli i tam bi dolídjáli oblůbo i molili za svoje málo krstno dēte. Zátō pa naj vse botre i botri bodejo navzōči v cěrkvi pri krsti svojega krstnoga deteta. Jas li samo tiste vpišem v matično knígo za botre, ki so navzōči bili v cěrkvi pri krsti toga málōga deteta, komi se tō vnōža, da bi v cěrkvech přišo, tisti je ně valon za botro i njegovo imé nema mesta v matičnoj knígi.

Gde so pa pri krsti očevje? V dosti městaj bogme tůdi očevje ne idejo v cěrkvech, gda se njihovo málo dēte krsti. Večkrát se domá pripravljajo k krstitíji, k pasiti, štero je dostakrát vékše kak edno gostůvanje. Oni domá vino přetákajo i kůharicam pomágajo v kůhinji, ār je pri njih glávno krstitíje velíki dínom-dánom, ně pa molítev, Bogā i Kristuša na pomōč zazávānje. Tō je bogme žalostno, převec žalostno. Oča naj bode vsígdār navzōči pri okrščávānji svojega málōga deteta v cěrkvi.

Ešče je pa žalostnejše, da dosta starišov ně evangelíčanske, nego drůge vere lůdi zové za botre svojemi deteti. Tej starišje pozábijo tō, da v rimsko katolíčanskōj cěrkvi evangelíčanskí botri ne smějo pod krstno vodō držati katolíčanskō dēte, ār tak ne okřstijo tistoga deteta i ne vpišějo ga v matično knígo. Tej starišje ne

mislijo na tō, da po rimsko katolíčanskōj disciplínskōj dogmí gřeh včini tisti katolíčanskí verník, ki v evangelíčanskō cěrkvech ide k božoj slůžbi i niti njim na pamet ne pride, da pri prilíki konfirmácie njihovo dēte od spoj drůgoga důhovnoga svēta včini oblůbo i dá svedōstvo, nego v kakšem důhovnom svēti so pa vzgājali toga deteta botre v njihovej cěrkvi. V več městaj se je žé zgōdo on žalostní slučāj, da so rávno katolíčanskí botrevje nagovárjali svojega krstnoga sínā, ali hčér, naj ostávi svojo evangelíčanskō cěrkvech i naj přestōpi v katolíčanskō, tůdi se je žé večkrát zgōdilo, da je krstna deca na nagovárjanje svoji drůgověrski botřev reverzálíš dála na kvár, na škodo svojoj evangelíčanskōj cěrkvi. Dobro bō paziti na tákšo nevarno botřino, tak starišom, kak nam důhovníkom. Jas li drůge vere lůdi za botre samo tak gorívzemem, gda so tůdi evangelíčanske vere botri pōleg.

K svétomí krsti tůdi slíši spelávānje, gda tůdi sáma mati dá hválo milostivnomí Bōgi za pomōč i v Njegovo obrambo připoráča svoje dēte. Ali té izobrážene, takzvané gosposke ženské i matere največkrát nezdrůžijo naše cěrkvi tō lěpo návado, da bi one v cěrkvech šle k spelávānji. Mogōče je njihovo srdcé tak prázno, da níkaj nemajo povedati i zahváliti Gospodnomí Bōgi, tistomí Bōgi, od šteroga přihāja vsákí dober dār. Ali naše přōste kmečke i delavske ženské, matere h-ála Bōgi ešče znájo svojo dužnost i prav iz srcā se veselijo tistomí dněvi, gda po rojstvi svojega deteta zdrave lěko idejo v cěrkvech, gde pri spelávānja ōsvetki hválo dájō všemogōčemí Bōgi za njegovo dobřoto, štero njim je skázao v oni težkí vōraj, gda so se borile z žitkom i z smřtíjōv. Ženské, matere, či ste bogáte ali siromáške, či ste gosposke, ali pa přōste kmečke, delavske, nespozábíte se z naše cěrkvi té lěpe návade, z spelávānja, kak po rojstvi vašega málōga deteta gorlozdrávíte, naj vašā prvā pōt vas cěrkvech pela pred Bogā, pred Kristuša.

Ka je zátō práva návada pri krsti:

1. Zeberi si vrěle, poštene, Bogā bojěče botre iz svoje čřede.

2. Či ti je málo dēte zdravo, lěko počákaš, gda ti Gospodní Bōg nazájdá telovno mōč, da spelávānja lěpi ōsvetek lěko vkůperdrůžíš z krstom v navzōčností svojega možā i cěle tvoje drůžine.

3. Ne drůži zapřavřlivoga krstitíja, velíkoga dínom-dánoma, nego vzeři napřej svojo pesmeno, molitveno knígo i Biblío i nasiti důšo svojí gōstov tůdi z vekivečnoga žitka krůhom, z Božov svétov rečjōv.

Nespameten bogátec.

(Igra po Luk. 12, 16–21.)

I.

Bogátec (računa v knigi, nikák trŕpa): Slobodno!

Zidár (vstôpi): Že pá računajo, gospôd? Nji vsikdár nad račúni nájdem!

Bogátec: Račúnati — tó je potreben posel. Zná biti nájpotebnejši. I nálepši túdi, če so vódavanja menša, notrijemánja pa vékša, kak sem si pa račúno.

Stroški za moje nôve škednje so nej prevelki. Dobro i fál delo ste opravili, mešter, tó vam lahko právim. Pridete od dela?

Zidár: Ja, gospôd, i sem njim ránc glás prineso, ka je delo dokončano.

Bogátec: Že je túdi čas! Vónej čáka žétev, bogáta žétev. Ah, za kralá se čútím, gda hodím po svoji njivaj! Kákše bogástvo! Gizdáve njive do naskori prázne stalé, moji škednji do pa puni. Moje bogástvo de je punilo!

Zidár: Ja, njihovo bogástvo. Kelko zroka májo oni k zahválnosti!

Bogátec: K zahválnosti? Komi náj bodem zahválen? Samo ednomi mam zrok zahválen biti — sámomi sebi. Vej vi znáte: Kak hlápec sem začno. Delo sem i šparo sem. Gda so se drúgi šli veselít, sem jaz domá sedo. Dúga leta je trpelo, ka sem si lahko tó vérstvo spravo. Po 35 letaj žmetnoga dela i vnógoga strádanja se mi je samo posrečilo tó. Ja, lahko sem si zahválen, ka sem tó zdržo.

Zidár: I za Bogá ne ostáne nikaj zahválnosti?

Bogátec: Za koj náj dávam Bôgi hválo? Vse sem si s svoje móči spravo. S poštenim delom. — Ste poznali mojega očo?

Zidár: Dobro se ji ešče spominam. Po-božen človek so bili.

Bogátec: Na — i ka je meo od svoje pobožnosti? Vse svoje žívlénje je kôdtš bio. — Ali pústmo tó. Trúden sem. Idem počívat.

II.

Zidár (Ogledáva si knige).

Oskrbník (notri pride): Dobro, ka vás nájdem. Znáte, nej sem bábjeveren, ali takša čúdna dela se dogájajo, ka že sam začnem verovati v príkazni. Doživo sem nikaj, ka si nikak nemrem raztolmačiti.

Zidár: Ka ste prežíveli? Pripovedávajte!

Oskrbník: Včeraj tákšega hipa je bilô. Gospôd so počivali. Te pride na dvorišče nikši tühénec. Dúgi čaren gvant je meo na sebi. Pes začne lajati i se zagánja v njega. On pa ide narávnost prôti gospôdovej hiši. Pítam ga, kama šče iti. „K gospôdi!“ je bio krátek odgovor. Natô jaz: „Nemrete k gospôdi. Ka ščete? Što ste?“ Čúдно se je zasmelo i je pravo: „Što sem? Tó vás nika ne briga! K gospôdi idem.“ Nad tákšov nesramnostjov sem se že razčéméro i odvémzem psa. Bésno se je zagnao v njega. I te se je nikaj preveč čúdnoga pripetilo. Kákše tri stopáje pred tühéncom pes naednôk stáne, začne nevolno cviliti i se vkraj odvéle. Te tühénec pa se je zasmelo i pravo: „Zdaj odidem. Aí pá pridem i te mi ničče ne zastávi pôti k gospôdi!“

Zidár: Zaistino! preveč čúдно. Vnógo tákšega se zgodí na zemli, ka si človek ne vé raztolmačiti.

Oskrbník: Gospôdi sem ešče nika nej povedo. Neščem ji znemirjati.

(Odide)

III.

Bogátec (notri pride).

Zidár: Tak hitro so si spočinoli?

Bogátec: Nej sem mogo spati. Tak čúдно se počútím té dni. Že včeraj je prišlo na méne. Zagvúšno mi je vrôče sunce škôdilo. Preveč sem delo. S 50 leti smo več nej mladenci!

Zidár: Pa že dugo čútijo tó?

Bogátec: Že več dni. Najhúše pa mi je bilô včeraj tákšega hipa. Gláva me je boléla, vrtelo se mi je i vse se mi je zamráčilo pred očmi.

Zidár (zamišleno): Včeraj tákšega hipa? (Po malom odmôri) Náj mi ne zamériljo tákši rêči! Eden stári modriján je pravo: Gospodne, daj nam premisliti, ka nam je mrêti, naj spametnejši bodemo! — Jeli je tá slabost, štero so občútili, nej eden tákši opomin bio, šteri opominati šče človeka na...

Bogátec (se bráni): Nej, nej! Mrêti ešče čas mámo. Pa na smrt misliti túdi. Kak znáte tákše gučati? Mrêti? Što pa šče mrêti, gda se njegov žitek komaj prav začínja? Zádosta sem se trúdo i znojio. Zdaj ščem kaj meti od žitka! Vživati ščem sád svoji trúdiv! Gda mo že stári, ka do me že zapústile telovne móči, té te lahko gučali od smrti. Te mo ešče izdak zádosta časa meo na njô misliti!...

Tak se vidí, ka se vihér približáva. So strélovodi v rédi? Se mi nej trbej bojať?

Zidár: Ka človek lahko napravi, je naprávleno. Nači smo pa v boží rokáj. Vsi — tūdi oni. Bôg nji náj obarje! Zbôgom!

Bogátec: Zbôgom! (Vesélo za njim): Pa ne pozábté vūtro na našo žétno veselico priditi!
Zidár (odide).

IV.

Bogátec (se za glávo drži i naslánja na stol): Ka je tó že pá? Že je pá na méne prišla tá slabost. Oh, kak me trga v glávi! Vse se mi je zamráčilo pred očmi.

(Nikák trūpa).

Bogátec (se zravná): Slobodno! . . . Naprej! . . . Ja, zmôto sem se? (Pá se čuje trūpanje).

Naprej! . . . Ka je tó? Nikák trūpa na dveri, pa vendar ničce ne pride notri.

(Pá se čuje trūpanje).

Ja, što me nori?

(Stopáji se čujejo) Oskrbnik, ste vi?

Oskrbnik (odzvūna): Ja, gospôd.

Bogátec: Ste na stubaj nikoga nej sréčali?

Oskrbnik: Nej, nikoga!

Bogátec: Čúдно, preveč čúдно! . . . Slabo se počútim že pá. Spát mo šô. Povéte, je za útrášnje veselico vse pripravleno?

Oskrbnik: Ja, gospôd. Teoci i svinjé so zakláne, stoli pripravleni. Čela držina se z velkým veseljem pripravla na útrášnji dén.

Bogátec: Vsi se veselijo, právite. Tūdi jaz se veselím. Za bogátoga kralá se čútim. Vūtro se začínja moje právo živlénje: vse dni v veselji i obilnosti!

Oskrbnik: Bôg njim dáj na duga lèta, gospôd!

Smrt (neopázeno pride v sobo).

Bogátec (se primle za glávo): Ah, moja gláva, moja gláva!

Oskrbnik (zagléda smrt): Ha, što si? Gospôd, gospôd, oni tūhénec je pá eti! (Zbeži i kriči): Pomôč, pomôč! Lūdjé, pomagajte!

Smrt (gléda v bogátca)

Bogátec (žmetno stáne, se nagne prék stola i kriči): Ka ščéš v mojej hiši? Odidi! Živeti ščém! Živeti ščém — vse dni v veselji i obilnosti!

Glás (odzvūna): Nespameten!

Bogátec (na stol spádne):

. . . v veselji i obilnosti . . . (merjé).

Smrt (odide).

Po nemšk. orig.: D.

Ženski kotiček.

Žétev.

II. Korint. IX, 6. „Tô pa velím: ki skôpo sêja, skôpo bode i žeo; i ki sêja vu blagoslovi, vu blagoslovi bode i žeo.“

Globoko so se mi vtisnole vu srcé té svéte reči biblije. Rávno mi, šteri živémo na vesnici, mámo priliko viditi, šteri sêja skôpo i šteri vu blagoslovi. Tô se razmi lahko dejansko i dúševno.

Žétev je minola i pitamo se, kak smo sêjali, ár vidimo, ka smo želi.

Velka je dobrôta Gospodnoga Bogá, da nam je dao zemlo, na šteroj nam rasté živlénjska potrebsčina. I zdaj mámo zrok, nestanoma se zahváliti svojemi Bôgi za tó dobrôto.

Dvojno sêjanje včinimo v svojem živlénji. Zôsebno ženska je tista, ki sêja i polaga semen v rodno zemlô i čáka, da de njéno sêjanje sáda-rodno. Veseli se, gda vidi, da se semen, štero je položila na njive, sklica in zrasté vu veliki i lèpi sád. I ženska je tista, štera lahko položi dúševno seménje v srcá drúgi lúdi.

Svojo deco má, tó so nájbôgše njive za njéno dúševno sêjanje. Pri tom sêjanji lahko nūcamo iste reči sv. pisma: „Ki skôpo sêja, skôpo bode i žeo“. Kelko dobroga seménja posêja mati v srcé svojega mládoga deteta. Kelko hasnovitoga včenjá má dobra mati dúžnost sêjati v málo dúšo, včiti ga má na bôgavnost proti drúgim, poštvanje do starcov, do siromákov, dobrosrčnost i bogábojaznost. Vnôgo féle toga dúševnoga seménja jeste. Lehko vzeme edno ali drúgo, nájbôgše pa je, če mati vzeme vsákoga zrna nikaj i dobro skrbi za tó dúševno njivo. Polévati more vsigdár z opominanjem, z dobrim nadigávanjom. Té požené tó semen klíce, začne rásti i cvesti. Nega lepšega, kak dète z lèpov čistov dúšov. Ali samo ona mati lahko z blagoslovom ženja, ki je z blagoslovom sêjala.

V svojoj starosti tá mati z zadovolstvom gléda na sáde svojega trúda; te de vu blagoslovi ženjala, če do jo deca lúbila i poštvála. V tom je nájvékši blagoslov, da nam naš nebeski oča dá možnost, sêjati, da bodemo lahko žell.

Hválmo Bogá za blagoslovljeno žétev, štero nam je dao rásti na njivaj i trúdmu se, da ga lahko hválmo za blagoslovljeno dúševno žétev, če nam zrastéjo naša deca v dobrom ponášanji, v čistom mišlénji i bogábojaznosti.

Frida Kováts.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Hváli Gospodna ti, dūša moja, ne spozábi se vsej dobročiněnj njegovi.“ (Žolt. 103, 2)

Šinjōrski gjūlēš. Prekmurska evang. šinjorija svoj ředni lětni gjūlēš sept. 8. bode držála v Morávci v cerkvi, na šteroga vsi čestniki senioráta i vse gmajne po urádnoj pōtli dobijo pozvánje. Ob 8. vōri bode boža slūžba i ōsvetnost Gustáv Adolfa drūštva. Ob 9. vōri se začne šinjōrski gjūlēš z navádnim redověkom.

Prekmursko Gustav Adolfa filiálno drūštvo tō lětno svoje ředno správišče v Morávci sept. 8-ga obdrži, k šteromi vse svoje priátele po etoj poti lūbeznivo pozáva. Ob pō 8 vōri bode seja drūštvenoga predstojnikstva. Ob 8 vōri bode Boža slūžba, štere ōsvetnost bode podigávalo khorušno popěvanje i deklamácije. Potom bode vu cerkvi správišče pōleg navádnoga redověka. Po zaključitvi správišča se bode pri cerkveni dveraj offertorium naběrao za cile G. A. drūštva.

Selo. Fundamentni kamen nōve evangeličanske cerkve v Seli bode položen aug. 20-ga predpoldněvom ob 10-toj vōri pri ōsvětešnoj Božoj slūžbi. Božo slūžbo bodo držáli gg. šinjor z Sobote, križevski, len-davski i morávski dūhovnik. Kak je obečano, pridejo g. šinjōrski inšpektor i več odlični gōstov z Sobote i z drūgi krajōv. Vūpamo se, da ob priliki toga nē vsakdeněšnjega ōsvetka nás goripoiščejo naši vebrebatje z cěloga Prekmurja, da do vidli, da so nam nē zopston bili na pomōč z svojimi lěpimi áldovami, ár se zdigajo stěne v tom selanskem Betlehemi 11-te evang. cerkvi v Prekmurji. One pa, ki nedo mogōči z ednoga ali drūgoga zroka tao vzěti na našoj ōsvetnosti, prosimo, naj v tistoj vōri (okoli 11-te) gda se položi fundamentni kamen, tam v cerkvi, ali pri svojem dōmi, edno krátko zdūhávaje pošlejo prōti nébi, naj se tō naše veliko delo, štero smo v Božem iměni začnoli, tūdi kemprvle dokonča v iměni Božem Bōgi na diko, Jezuš i na radost, našoj dūševnoj materi, evang. cerkvi pa na ponos. Pridite i radūjte se z tēmi radūvajōčimi! — Sk.

Šalamenci. V nedelo, 3. septembra popoldněvi ob 2-ma vōroma bode pri nas

blagoslovitev pověkšanoga pokopálišča, k šteromi ōsvetki se veredománji bližánji vesnic tūdi po etoj pōti pozávajo.

V puconskej fari je na Gustáv Adolfa Podpornico nasledūjoči áldov vkūpnabrání: dohodek mošnje na I, Adventno nedelo 108 75 D; offertorium pri missionskom světki 406 5 D; dár konfirmandušov 256 D; darūvanje decě v nedělskej šoli 239 D. (S toga je dáno v Puconskej šoli 30 5 D, v Moščanskej 76 75 D, v Sebeberskej 13 75 D, v Brezovskej 66 D, v Predanovskej 52 D). Dár fárnoga ženskoga drūštva 400 D; dári po zlátój knigi 940 75; dohodek ladice v dūh. pis. 121 25 D; naběranje v 17 vesnicaj 1164 75 D. S toga so dáli: Markišavci 50, Šalamenci 91, Brezovci 62, Lemerje 64 5, Pužavci 30 75, Sebeborci 123 5, Bokrač i 20, Predanovci 77, Gorica 73, Dolina 39, Krnci 15, Pečarovci 86, Polana 84, Puconci 150, Vaneča 59, Andreji 64 5, Moščanci 75 D. — Vsevkūp je tak darūvano 3 637 Din.

V soboškej gmajni so darūvali na Gustáv Adolfa drūštvo: Šolska deca 430 D, Murska Sobota 661, Martjanci 181, Nemšavci 115, Gradišče 110, Černelavci 100, Kupšinci 76, Veščica 77, Rankovci 73, Noršinci 71, Borejci 62, Krajna 40, Sodišinci 40, Mlajtinci 50, Gederovci 40, Murski Črnci 20, Murski Petrovci 14 D, vsevkūp 2160 Din.

Turobni glás z Gor. Slavečke ev. fare. Odselili so se zádni mesec vu večnost: Aug. 8. Kūzmič Juliana, roj. Rajsar iz Sv. Jūrija vu 63-jem leti starosti i eden otrok. Naj počiva tá pokojna sladko njěni sěn vu ogradi mira! Té žalūvajōči pa se naj počinėjo vu Božem ravnání!

Turobni glási. Zádni mēseca so se z Puconske fare odselili vu večnost: vd. Pavel Ana, roj. Čelak v Lemerji, stara 77 let; vd. Vūtek Josefa, roj. Ritoper na Vaneči, st. 67 l.; Boldižar Frančiška, roj. Banfi na Vaneči, st. 38 l.; vd. Šparaš Vilma, roj. Koltai v Puconci, st. 75 l.; Kocen Ana, roj. Jonaš v Predanovci, st. 84 l.; Ficko Mihalj v Šalamenci, st. 78 l.; Kutoš Ilona v Sebeborci, st. 10 l.; Vlaj Ivan v Markišavci, st. 75 l.; Vukan Karol v Bokrač i, st. 65 l.; Rituper Jožef v Dolini, st. 75 l. i petéro dojenčkov. — Naj májo sladtek grobni sěn i bláženo goristaněje!

Dári na Dúševni list : Nemec Eli-zabeta s Sobote 20, Šiftar Dragotin s Sobote 10 din. Srčna hvála !

Dári na Dijaški dom : Predsedništvo púšpekije je dijaškomi dômi podelilo podporo 1.500 din.

Dogodki zádnejega mēseca. Ministerski predsednik Cvetković je na pitanje, jeli bô sporazum z dr. Máčkom podpisani v jeséni, pravo : „Vnôgo prvine.“ — Pitanje Danziga se je ešče nej rêšilo. Zádne vrēmen se širi vūpanje, ka se bodejo vsa žmetna pitanja europske politike dála po mírnoj pôti rêšiti. — Med španskimi nacionalisti je prišlo do nesporazmēnja zavolo pitanja ustáve. Zmágali so fašisti. — Češko-moravski protektorát bode dôbo svojo vojsko, štera de pa samo 7000 mož i 280 oficirov štēla. — Anglija i Francija sta poslale v Moskvo vojáške strokovnjáke, ki se tam tanáčivajo od sodelovanja z ruskov vojskov v slučaji bojne. — Japonska je izjávila, ka bi včasi napovedala Rusiji bojno, če bi se ona vmešávala v kakšo evropsko bojno. — Anglija je poslala Poljskoj 200 bombnikov. — Italija i Nemčija sta tak rêšile pitanje Tírola, ka se tam živôči Nemci s podpíranjem obej držáv preselijo v Nemčijo. Že se je preselilo skoron 7000 kmetov. — Vogrska je Nemčiji izjávila, ka v slučaji nemško-poljske bojne nevtrálna ostáne. Zavrnoła je túdi vojaško zvēzo z njôv i Itálíjov. — Španska držáva ščē z nemškov pomočjôv zidati pri Gibraltári tunel v Afriko, šteri bi 32 km. dúgi bio, 370 m. bi bio pod morskov gladinov i 65 m. pod morskim dnom. Meo bi dvojne šínje i avtomobilsko cesto. S tem bi vojáška i trgovska vrēdnost angleške trdnjave v Gibraltári dosta ménša postála. — Pôleg štatistike níkšega angleškoga lista v Europi 10 milijonov lúdi stoji pod orožjom. — V nájkračišem vremeni se pričakúje sestánek petih velesil kak : Nemčije, Italije, Poljske, Anglije i Francije, da se potom mírne poti posvetújejo od denéšnjega položája v Europi i to brez sodelúvanja Rusije.

Pošta Dúševnoga Lista.

J. Škodnik, Cambrai v Franciji: Vašega pisma v listi nemremo objaviti. Náj Vás trôšta i krēpi v Vašem nesebičnom deli znánje, ka čisto vēst máte, odúrjavá-nje zavolo svoje evang. vere pa prenášajte znajôči, ka se kmica vsikdár borí prôti svetlosti. Listi, ki so na tô bole pozváni, so Vam zadosta zadoščēnja spravili! List mo Vam pošilali. Lētna naročnina znáša 30 Din.

V. Hajdinjak, Cambrai v Franciji: Vaš naslov smo popravili.

Svētec Lajoš, Binkovci. Po pošti na več lētno naprēplačilo poslání 100 (stô) Din smo od 1939-ga leta nazá do 1935-ga zračúnali. — Srdčna hvála i pozdráv.

Kozic Jožef, South Bethlehem. K gosp. Hahni poslání 1 dollár smo na podužanja Dúševnoga Lista naprēplačila zapisali. — Srdčna hvála i pozdráv.

Reditelstvo.

Ka nači prestápamo Njegve zapôvedi i grešimo, to nam lahko odpústi, ali ka zametávamo Njegvo rêč, tô se more kaštigati. — Luther.

*

Níkdár ne bodeš dúhoven i pobožen človek, če se ne navčíš mûčati od drúgi i svoj pogléd zôsebno na samoga sebé obrnôti. — Thomas a Kempis.

*

Záto jeste tak malo na znôtraj pre-svečeni lúdi, ár neščejo čúti od popolne samozatajitve. — Thomas a Kempis.

*

Bôg je tákši zdravnik, ki bičúje, náj pobogša, ki se srdi, náj se smilúje, ki orani, náj zvráči. — Luther.

*

Níkomi smo nej dúžni nikaj drúgoga, kak ga lúbiti. — Luther.